

Előszó

Valaki nemrégiben a világtörténelem legnagyobb válságának nevezte a globális felmelegedést. E könyv írásának idején a globális felmelegedés rendre a *Time* és a *Newsweek* címdalán szerepel, és rendszeresen foglalkozik vele a világ számtalan médiuma.

A szünni nem akaró kétségbeesés láttán meglepőnek – és sokak szemében nyilván elhibázottnak – tűnhet egy olyan könyv, amely alapvetően optimista az emberiség kilátásait illetően.

Vitathatatlan, hogy az elmúlt évszázadokban az emberi tevékenység következtében jelentősen megnőtt a légkör szén-dioxid-tartalma, ami hozzájárult a globális felmelegedéshez. Az azonban már korántsem biztos, hogy az egyetlen lehetséges válaszreakció a hisztéria és csillagászati összegek elköltése a CO₂-szint csökkentésére irányuló programokra. Ez az eljárás különösen akkor vitatható, ha figyelembe vesszük, hogy milliárdok élnek szegénységben, milliók halnak meg gyógyítható betegségek következtében, és hogy a fent említett programokra költött összegek töredékéből emberéleteket menthetnénk meg, társadalmakat erősíthetnénk meg, és még a környezetszennyezést is csökkenthetnénk.

A globális felmelegedés kérdésköre eléggé összetett. Senki – sem Al Gore, sem a világ vezető tudósai és legkevésbé én – nem állítja, hogy egészében átlátja, és a megoldást is ismeri.

A természet- és társadalomtudományok rendelkezésére álló adatokból kell kiindulnunk. A könyv címe két jelentéssel bír: az első nyilvánvalóan az, hogy szellemi kapacitásun-

kat és erőforrásainkat a hosszú távú globális felmelegedés lehető leghatékonyabb megoldására kell fordítanunk. A cím második jelentése azonban a vita hangulatára vonatkozik. Aki ma nem támogatja a globális felmelegedésre kínált radikális megoldásokat, azt a társadalom kiveti magából, felelőtlennek és az olajlobbi sátáni kiszolgálójának tekinti. Az a határozott véleményem, hogy egy ilyen fontos kérdésről nem lenne szabad ebben a szellemben vitázni. Biztos vagyok benne, hogy a vitában résztvevők többsége jószándékú és nemes célokért küzd – mindannyian egy jobb világot akarunk építeni. Ennek érdekében azonban hűvösebb fejjel kell folytatnunk a vitát: beszéljünk higgadtan a lehetséges megoldásokról. A múltban azért teljesítettünk ilyen jól, mert bölcsen tekintettünk a jövőbe. Miért kellene éppen most lemondani a bölcsességről?

Ha megőrizzük a hidegvérünket, a 21. század végére megerősödhetnek a társadalmak, csökkenhet a halálozási arány, kevesebb lehet a szenvedés és a veszteség, a nemzetek pedig gazdagabbá válhatnak, és ma még elképzelhetetlen lehetőségek nyílhatnak előttünk egy tisztább és egészségesebb környezetben.